

UNARCLUB

SVĚŽÍ

VÁNEK

(ROMÁN)

[3]

Naše vlast má historickou tradici ve sklářském průmyslu. Už od dob gotiky byli všichni skláři boháči. Brýle se u nás vyrábějí už od 18. století tohoto století. A proto Unarclub pověřil své brýle k napsání tohoto díla, jež bude vycházet pomalu v pěti sešitech. Pan Tamánský chtěl patřit mezi ně? Vydělával si tak na živobytí? Vydělával?!?

Hrdina se také mění, když ostatní jen přihlížejí. Je rasismem už pouhé, když budeme fotit černocho?

SVĚŽÍ VÁNEK je pokusem o první skutečně dokonalý román, že kdo má všech pět (sešitů) pohromadě, je "Boháč sklenářem". Kde je? Člověk není loutka v rukou surových sportovců, dokud se aspoň jednou nezamiluje.

Katku to ale vůbec nezaskočilo. Ještě se k němu celkem nenápadně více přitiskla.

-No tak jo, máš pravdu. Jsem tady jenom kvůli tobě.

-Fakticky?, naoko nadšeně vykřiknul.

-No jo, pokračovala Katka, -víš, něco bych po tobě chtěla, ta-kovou malou laskavost.

Radek se znovu usmál a prohrábl si vlasy.

-A co by to jako mělo být? Že bys chtěla svézt na kole? Nebo že bys chtěla něco z bufetu? Nebo..., no řekni si, jsem ti k dispozici!

Katka se k němu přitisknula, Radek už začínal být překvapený, co ji to napadlo, ale místo rtů na tváři ucítil její dech u svého pravého ucha.

-Víš, potřebovala bych, abys nějak vylákal taťku z ordinace, já bych si s ním chtěla o něčem promluvit..., šeptala mu co nej-něžněji do ucha.

Kolemjdoucí musejí mít pocit, že mi říká bůhvíco důvěrného, a ona mě přitom tak pěkně dostala, pomyslel si našťavaně. Katka se právě v tom okamžiku dala do hlasitého smíchu a nebyla k zastavení. To už ji taťka určitě slyší až v ordinaci, vždyť to se nedá přeslechnout, jak tady huláká! Takže teď tu vlastně budu zbytečný... Ale já do té ordinace stejně musím, vždyť chci vidět Janu! Rozpomenul se. Ale Jana večera vykládala něco o laboratoři, hmm, no jo, ale u doktora Baliny by zase mohla být Renata, já fakt ne-vím!

Když se Katka dosytosti vysmála a uklidnila se, všimla si Radkova zamračeného obličeje. Uvědomila si, že to mohla drobtácko přehnat. Dětsky sešpulila rty, kývla hlavou do strany a lehce ho pohládila od čela přes nos.

-Hele, nezlob se na mě, vždyť mě znáš. Já to nemyslela vážně. Jestli jsem ti nějak ublížila, tak fakt promiň.

Radek naznačil úsměv, pak se klidně posadil na obrubník, totéž učinila i ona.

-Ne, nic se nestalo, já se jen tak zamyslel, pokusil se o pří-větivost. A aby ji o tom opravdu přesvědčil, sáhnul do kapsy a vytáhnul balíček se sušenkami. Měl jich ještě dost. -Na, vem si.

-Díky, jseš hodnej, poděkovala mu. -Fakt se na mě nezlobíš?

-Ne, opravdu ne, vždyť už jsem ti to jednou řekl, ne?, ujišťo-val ji. -Stejně to měl být fór, že? Víš, jenže já mám asi trochu delší vedení. Navíc jsem po tréninku.

Katka se na něj hezky usmála a v tom úsměvu byla i trocha soucitu. Od táty moc dobře věděla, jak takový trénink dokáže bo-let.

-Víš, já jsem ti zas tak moc nelhala. Teda, přišla jsem hlavně za taťkou, ale jsem tu i kvůli tobě, abys věděl.

Radek se na ni nevěřičně podíval.

-No opravdu, pokračovala, -já totiž zítra slavím narozenky, a tak jsem si řekla, že bych tě mohla pozvat.

Radkův pohled se stal ještě nevěřičnějším.

-Počkej, neříkej mi, že máš narozeniny šestadvacátého září! Já měl pocit, že je máš někdy v květnu, nebo v červnu, prostě na konci školního roku!

Katka nasadila svůj obvyklý tón:

-Ale to ses nám nějak poplet, Radečku, já přece měla narozeni-ny odjakživa naopak začátkem školního roku.

Uznal tedy, že se nejspíš zmýlil, ale stále mu na tom něco nesesedělo, něco na tom nebylo v pořádku. Chvilí mu to vrtalo hlavou, ale záhy na to přišel. Vždyť ona nikdy nikoho ze třídy na

svý narožky nezvávala, pokud se ještě dobře pamatuju! A co že na jednu mě? Není v tom zase nějaký ten její nezapný vtípek? Zábrany v rozhovoru s ní už dávno ztratil, proto se rovnou zeptal:

-A co že sis na jednu na mě vzpomněla, co? Vždyť jsem u tebe na oslavě narozenin zatím nikdy nebyl!

-No právě proto!, odpověděla mu na zvědavou otázku, -Žes u mě ještě nebyl, právě proto tě teďka zvu. Jseš snad kámoš! A navíc, takový pozvání se prostě neodmítají, to bys snad, jako člověk s ukončeným středním vzděláním, mohl vědět.

U jejích posledních slov se pozastavil. Vždyť ona se hlásila znovu na výšku, pokud se pamatuju! A já blbec jsem se jí ještě vůbec nezeptal, jak to dopadlo! Rozhodl se to okamžitě napravit.

-Katko, a co ta výška? Hlásila ses přece znovu, ne? Stydlivě se pousmála, bylo to jasné.

-Hm, jo, no i proto tě taky zvu. Příští týden už totiž začínám, takže bych se chtěla tak trochu rozloučit, když teď budu v Praze na kolejích.

-Počkej, ale tos mi neřekla, že ses dostala na vysokou nádražnickou! Myslíš, že ti koleje budou svědčit?

Katka se zase tak hlasitě rozesmála, bylo to stále silnější a Radek měl proto dost důvodů myslet si, že se zbláznila. Okoloprocházející sportovci i zaměstnanci střediska se otáčeli za příšerným smíchem jako papírové větrníčky za větrem. A když v původci rozpoznali dceru doktora Baliny, dali se snadno unést a připisovali vlastnosti dětí jejich rodičům.

Vibrace, které chvění Katčiny pobřišnice vydávalo, přinutily tabule skla v okenních rámech k jemné rezonanci. MUDr Balina, který stál právě v šatně a stahoval si s rukou průsvitné gumové rukavice, se zhrzil toho zvuku, v hlavě se mu rojily citáty. Nezapadlo ho nic rozumnějšího, než začít zpívat, ale ve snaze o přehlušení hurónského smíchu své dcery, se musil uchýlit k prozpěvování tak hlasitému, že sestřička Renata rychle přispěchala, aby zjistila, co se doktorovi stalo. Řval jako šílený. Těžko mohla v uširvoucí změti hluku rozlišit slova *Marseillaisy: Allons, enfants de la patrie! Le jour de gloire est arrivé. Contre nous de la tyrannie...*

Radka zprvu těšilo, jak Katka na jeho anekdotu reagovala, přece jen ale neměl dojem, že by stála za takový humbuk. Nervózně se rozhlížel po něčem, čím by ji uklidnil. Vzápětí zaslechl baryton doktora Baliny a bleskově se k němu přidal: *-L'étandard sanglant c'est levé. Entendez vous dans les campagnes...*

Měl tak v sobě jakousi naději, že píseň přehluší Katčin smích a ona konečně umlkne. To se potvrdilo, nemohla už popadnout dech a mezi jednotlivými návaly smíchu se stále častěji objevovaly několikasekundové mezery. Nakonec v ní už Radkova replika přestala vzbuzovat smích docela. Náhle si uvědomila, co se stalo, a také, co se právě děje. Radek stál dva kroky od ní na asfaltu, měl zatváté pěsti, zavřené oči a hlavu zvrácenou k slunci. Řval, jak nejvíc mohl: *-Ils viennent juque dans nos bras! Egorger vos fils, vos compagnes. Aux armes citoyens...*

Nevěděla, co dělat, lidé se otáčeli a civěli na ječícího Radka, který ovšem okolí ani trochu nevnímal. Nevšiml si ani, že doktor Balina už dávno nezpívá a nebyť jeho, leželo by celé okolí v hrobovém tichu. Katka se za něj styděla a zároveň se cítila provinile, dala přednost ústupu. Zavolala na Radka, že s ním teda na oslavě zítřka počítá, otočila se a rychle vypadla.

Tumlíř byl naprosto zabrán do sebe, křičel a vlastně si to ani neuvědomoval. Většina kolemjdoucích už mu nevěnovala pozor-

nost. S jedinou výjimkou. Byla to Renata.

Dneska jí praxe skončila dřív. Když uviděla Radka, trhlo to v ní a musela k němu. Snad nebude opilý! Musíme si přece vysvětlit, co se předevcírem stalo.

Tumlíř se už prokousal třemi slokami *Marseillaisy* a tak se pustil do českého překladu: -Ach, *třeste se, vy tyranové, zrádci a hanbo všech, třeste se. Vás zve k odplatě...*

Někdo mu položil ruku na rameno. Kdo to je? Umlkl a pomalu otevřel oči. Zcela neuvěřitelně tady stála Renata. Radek ztěžka oddychoval.

-Sedneme si, jo?, řekl a posadil se zpátky na obrubník.

-Co se ti stalo?, zeptala se Renata neklidně.

-Víš, je to jako bych se probudil z těžkého snu...

Pohládila ho po tváři, byl celý zpcený. Pomalu se mu vracelo plné vědomí. -Pojďme si sednout někam do parku, třeba na lavičku, bude to pohodlnější... Napadlo ho totiž, že by je takhle mohla vidět Jana a to by byl nerad. Vlastně se za ní musím co nejdřív stavit!

-Ale to není potřeba, mně se tady sedí docela dobře.

-Jen pojď, sedí se tam fakt líp.

A zvedl se. Renata ho následovala. Rusé vlasy, zastřižené někde nad rameny, jí vlály ve větru, snažila se upravit je rukou, ale naprosto ji neposlouchaly. Život bylo to slovo, které ji mohlo úplně charakterizovat.

Dorazili pod první stromy a usadili se na lavičce, prostřešené srdce s nápisem *LOVE* bylo uprostřed. Renata vlevo, Radek vpravo.

-Včera, vlastně předevcírem, jsem to trochu nedomyšlel, víš, když jsme spolu mluvili, tak já jsem byl chvíli v čekárně, a pak jsem šel ven..., začal Radek pomalu a v hlavě se snažil dát dohromady nějakou výmluvu. -No, a když jsem tam tak stál, vidím, jak jede dítě na kole a najednou najede na nějakej šutr a spadne, strašně křičelo, a tak jsem se k němu rozběhl. Zdálo se mi, že má zlomenou nohu, a tak jsem ho posadil na nosič a odvezl do nemocnice.

Zdálo se mu, že to vymyslel docela solidně a pro zvýšení hodnověrnosti dodal:

-Ale neměl s tím nic, nic mu nebylo. Já vím, že jsem na tebe měl počkat, ale když on okolo nikdo nebyl, a tak jsem musel já, to je přeci jasný, né?

-Tak takhle to bylo. To víš, já jsem si sbalila věci, a pak šla do čekárny, ale tys tam nebyl a venku taky ne a bylo mi hrozně, promiň, jsem blbá. Že mě to nenapadlo!

Na zlomek vteřiny ho napadlo, jaké by to asi bylo s Janou, ta představa ale rychle zmizela. Řekl:

-Prosím tě, neomluvej se, to já bych se měl omluvit, byla to přece moje vina.

Renata sebou trhla, jako by si na něco důležitého vzpomněla:

-Ale pročs toho kluka nepřivedl k nám do ordinace, vždyť já jsem se mu na to mohla taky podívat, a byl tam i doktor...

V Radkovi byla malá dušička. Tak, a má mě! Dostala mě! To jsem si nemohl vymyslet něco jednoduššího, třeba, že trenér potřeboval s něčím pomoct, nebo tak...? Sakra, to se mi snad zdá!

-No, víš..., vysvětloval rozpačitě, -...ono mě to vlastně ani nenapadlo, já nevím, jak je to možný...

Jeho hlas získával na jistotě, podíval se Renatě do očí a vduchu se smířil s tím, že ze sebe bude muset pro tentokrát udělat blbce.

Blbce, ale hrdinu! -Nechápu proč, ale neuvědomil jsem si, že dok-

tor je hned vedle, stačilo pár kroků... Vím, je to trapný, ale všude bylo tolik krve, že jediný, co mě napadlo, byla nemocnice. Renatka se pouсмála:

-Takže my jsme promárnili dva dny... Víš, chtěla jsem s tebou mluvit, to nejdůležitější jsem ti vlastně napsala, mluvit se o tom moc nedá.

Radek přikývl a chvilinku pozoroval dva vrabce na cestičce, hráli si se smrkovou větvičkou, předávali si ji ze zobáku do zobáku.

Divil se:

-Hele, podívej, co dělají, blbnou s větvičkou..., to je krásný!

Přítiskla se k němu a zavřela oči:

-Krásný to je...

Ucítil jemný parfém, pod kterým probleskovala vůně její kůže. Ach, to je svazující, přitažlivé!

Renata byla neodolatelná, ale v Tumlířovi bylo stále ještě vědomí nutnosti vidět se dnes ještě s Janou. Nedokázal to pochopit, vymykalo se to všem pocitům, které kdy cítil, všem pocitům a vztahům. To není možný, myslím na Renatu a myslím zároveň na Janu. Chtěl bych je obě a zároveň vím, že k tomu nikdy nedojde, nemůže a nesmí dojit! Měl bych být přece schopen nějak si vybrat, nemůžu mít všechno. Jenomže, jak si vybrat mezi Janou a Renatou, ani jednu neznám tak dobře, abych si mohl říct: Ano, to je ta pravá, ta jediná možná.

Podíval se na hodinky, bylo půl čtvrté, nejvyšší čas stavit se za Janou, snad v té laboratoři ještě bude.

Rozhodl se ukončit tu krásnou chvíli s Renatou kvůli možné krásné chvíli s Janou...

-Tak mě napadá, co kdybychom si zítra zašli do kina, já vím, je to vyloženě obligátní, ale byl bych rád.

Nadšeně souhlasila:

-Tak na co půjdeme, co hrajou?

-Víš, že ani nevím, myslím nějakou francouzskou komedii, však uvidíme. Já..., ono je už půl čtvrté!, divil se naoko. -Je to strašně pitomý, hloupý a idiotský, ale já musím ještě za trenérem, ztvrdnu tam asi až do večera. Budu muset jít. To je škoda...

-Ale neboj, jen jdi, nic se neděje, asi je to potřeba.

Radek už se zvedal.

-Tak ahoj, uvidíme se zítra, čau!, řekla polohlasně. Tumlíř už byl na odchodu, loučil se v několika větách, úplně se do toho zapletl, a tak jí dal rychle pusu na tvář a s ruměncovým obličejem odběhl ke stadiónu, aniž se otočil.

Teprve teď mu došlo, že Katka ho pozvala na narozeniny právě na zítřek. Kino začíná v pět... Snad se mi podaří to stihnout! Budu ale zase muset vymyslet nějakou historku, proč tak spěchám. To je debilní!

Vešel do budovy střediska, cestou pozdravil vrátného Dvorského a chodbami se rychle blížil k laboratoři.

-Můžete mi zavolat Janu, měla by tam někde být, požádal postarší laborantku v modrobílé uniformě, rukou se opíral o kliku prosklených dveří, které před okamžikem otevřel. Kývla na souhlas a šla pro ni do vedlejší místnosti.

Radek zatím pozoroval stovky zkumavek plných tekutin, regály s chemikáliemi v dózách s broušenými uzávěry a přístroje, kterými obíhala odebraná krev. Všechno to vypadalo jako jeden velký živý organismus s množstvím prstů, upevněných ve stojácích a červeně blikajícíma očima světel na ovládacím pultě. Sterilita místnosti, umočovaná stále lesklými kachličkami na podlaze i na stěnách,

nakachlených do výše Radkových ramen, působila stísnujícím dojmem. Dá se tady vůbec pracovat?, ptal se sám sebe, ale tušil, že život je složitější a to, co jej tvoří, lze sotva kdy správně naprocovat na otázky a odpovědi.

-Ahoj!, pozdravila ho Jana. -Počkej, jo? Potřebuju tady něco dodělat, hned se ti budu věnovat.

Stoupla si k jednomu z přístrojů, do zkumavky nalila hustou zelenou směs a pipetou ji pak rozlévala do dalších zkumavek. Díval se na ni a neubránil se srovnávání. Jana je jemná, křehoučká, citlivá, Renata je zase živá, komunikativní, samostatná, asi ví, co chce, dokáže se rozhodnout, a pak to své rozhodnutí taky realizovat.

Radek přešlápl na místě a vzpomínal. S Janou jsem vlastně více mluvil jen jednou. Jela na nějakou kurz a já k babičce, postávala na zastávce, a když jsem se s ní dal do řeči, bylo na ní vidět, jak je ráda, že se má s kým bavit. Ale moc toho nenamluvila, spíš se zdálo, že raději poslouchá. Zajímalo ji, co jsem jí vykládal o našem cyklistickém družstvu, o trénincích, o trenérovi a několikrát se zeptala na nějakou podrobnost, nebo chtěla něco blíže vysvětlit. Bylo mi s ní tehdy fajn. Škoda, že ten autobus přijel tak brzo, přerušil tu naši polozáměrnou hru pohledů a úsměvů. Vlastně až teď je ta chvíle, kdy v tom můžeme pokračovat.

-Co to bude?, zeptal se nepřiliš originálně a přitom s opravdu nepředstíraným zájmem. Otočila se:

-Až to bude? Hádej!

A znovu se sehnula nad prací. Neubránil se prohlédnout si ji pozorně od hlavy k patě.

-To teda se spíš nechám podat.

Rychle uhnul pohledem, když se otočila. Zamračila se:

-Bude to kyselina kyselá!

Radka skoro polekala. Ale nebylo to dnes poprvé, ty holky... Teprve teď si s plnou vahou uvědomil, co to dnes celý den vyvádí. Sotva vypadl z umývárny, nedělá nic jiného, než že obletuje střídavě hned tři!

-Bacha! Bacha!

Trhl sebou leknutím. To byla Jana. Když kolem něj zezadu prošla, houkla mu do ucha. Copak to mohla slyšet? Že bych si to pro sebe zase řekl nahlas?! Nebo dokonce ví, co si myslím?!

-Bacha, abych tě nepotřísnila!, pokračovala.

Uf! Radkovi se ulevilo. Vidíš, vidíš, už je tady špatný svědomí, úpěl vduchu. Výčitky přicházejí dřív, než by se dalo čekat, co? Teď je zaženeš, svedeš tři nevinná děvčata, možná i víc a pak začneš vraždit! Vloupeš se k důchodkyni do bytu!

-Už!

Jana si svlékla plášť a šla si umýt ruce. Při pohledu na ručník si Radek vzpomněl na umývárnu. Co asi dělá Ludvík? To je hrůza, co se dnes děje!

-Můžeme jít!, ohlásila Jana. -Kam vlastně jdeme?

-Myslel jsem..., uvažoval Radek nahlas, neboť slova mu z úst šla přibližně takovou rychlostí, jakou stihnul spřádat myšlenky, ...myslel jsem, že se tak jako projdeme, popovídáme.

Sám si nebyl jistý, že to, co říká, je to, co myslí.

-Tak pojď, tady je vážně chladno. A co bysme dělali mezi zkumavkami!

Honza Blamžík přišel domů. Ještě ho bolela ruka od potyčky ve sprše. Cestou do pokoje do něj vrazil mladší brácha Jakub.

-Promiň, Hanýs.

Jakubovi bylo sotva devět a se svým "promiň" dokázal Honzu náramně vytočit. Vztekli se:

-Co se do mě máš co štvát? Sed' si hezky u sebe!

Všiml si, že si prcek nese namazaný chleba. -A mám hlad!, vyštěkl a sebral mu jídlo z ruky. Potom nasupeně odešel do pokoje. Zevnitř slyšel, že se malý Jakub na chodbě rozplakal.

To je den-blbec! Necháávám za sebou krev a slzy! Bylo mu bráchy líto.

Vyšel zase za ním, ale ten už byl asi u sebe. Když Honza vešel do jeho pokoje, našel ho sedět na židli zamračeného a houpat nohama ve vzduchu. Sklopil hlavu, věděl, že by na něm mělo být trochu poznat, že mu je hanba, ale nebylo to hrané, on se tak opravdu cítil.

-Sorry, Kubadlo. Fakt mě mrzí, že jsem se blbě choval.

Jakub při jeho řeči zpozorněl, teď zvedl hlavu a řekl:

-To je jedno.

Honza přišel blíž k němu a dřepnul si k jeho židli. Podal mu ruku. Brácha mu podal svou, byla o tolik menší!

-Dobrý, jo?, usmál se Honza.

-Dobrý, řekl Kuba.

Honza se zvedl.

-Tak dík, řekl na odchodu. A když přivíral dveře, uslyšel ještě zevnitř:

-Ale ten chleba jsi mi sežrat nemusel!

Honza se zasmál. Alespoň něco že napravil! Ale v umývárně jsem byl přece v právu! Jenomže Sunař je huba, toho jsem neměl vůbec vnímat, nadto ho brát vážně. Že jsem si nenapočítal do desíti!

Teď bych místo toho radši vrazil sobě než jemu. Ale choval se stejně hnusně. Beztak mu to patří! Raz, dva, tři, čtyři, pět, šest, sedm, osm, devět, deset. Patří, úchylovi-debilovi!

Nechtělo se mu už nic dělat. Šel do obýváku, rozvalil se do lenošky, pustil televizi a ze vší té tíhy, která na něm byla, jednoduše usnul.

Sunař už byl taky doma. Už zase normálně vzteklý. Jako obvykle. Pustil si Zeppeliný a listoval v diáři. Pondělí, pondělí, nákup. Na to kašlu. Úterý. Kačena, narozeniny! No jo, no to se musí! Tam nemůžu chybět. Jaktó, že mě vlastně nepozvala? To je mrcha! Budu se tam muset nějak vnutit. Co dál? Středa: Provést Blamžíkovi nějakou hajzlovinu. A vida! Tak to už jsme si splnili dneska. To je fajn.

Zvedl se z křesla a šel k telefonu. U Balinových to nikdo nebral. Zkusil zavolat ještě do ordinace, tam bylo taky obsazeno.

-Uvidíme večer!

Nějak ho to doma nebavilo, a tak vyběhl ven, vzal kolo a šel se projet. Vyladit formu, ne? To si říkal vždycky. Nejspíš ale už Tumlíře s Blamžíkem nedožene. Jeho výkon je pod psa a na chřipku se měsíc vymlouvat nemůže. Rozhodne se vlastně už ve čtvrtek, možná už ve středu. Když BARIKX neuvidí výsledky, nepošle ho zavodit. Bude odepsaný. Bude moct zase trénovat a trénovat a možná, že příští rok... A možná taky už nikdy.

Rozjel to, jak nejrychleji dovedl. Po chvíli ale už opravdu cítil dost silné bodání v boku, ale jak to má pořád vysvětlovat trenérovi? Ne, musím zatnout a zkusit to překonat, musím makat, musím!!! Musím chytit druhý dech, určitě ho chytnu! Přece nejsem horší než ti Blamžíkové nebo Tumlířové!

Píchání v břiše ale nepřestávalo. Naopak, rapidně zesílilo.

Ludvík mohl být rád, že bezpečně zabrzdil a sesednul z kola. Pak se svalil do trávy u silnice, vlastně si lehl do příkopu. Bylo mu špatně, motala se mu hlava, měl pocit, že každou chvíli může začít zvracet. Snažil se proto dýchat zhluboka, aby ho to přešlo.

Co se to se mnou, ksakru, děje? Uklidni se a dýchej zhluboka, říkal si, to ti přeci musí pomoci. Za chvíli byl z nejhoršího venku, dokonce se dokázal i posadit. Rukama se ovšem musel silně opírat o zem, aby se opět nepřevrátil na záda.

Všimnul si, že jedno z projíždějících aut začíná očividně brzdit. Zahlédl staršího řidiče, který se díval do míst, kde Ludvík poloseděl, pololežel.

Snad mě nejde zachránit? To jsem na něj teda zvědavěj! Určitě je to někdo z těch lidí, co naoko rádi někomu pomůžou na silnici, jen proto, aby jim pak zahráli v *Zákrutě* píseň cti. Jo, najisto si od tebe nechám pomoci!

Řidič zastavil těsně před Ludvíkovým kolem. Stáhnul okénko na pravé straně a zavolal směrem k němu:

-Haló, nějaký problém? Jste zraněný?

Ludvík nasadil jeden ze svých mírnějších úšklebků a jenom rukama a hlavou naznačil, že je všechno v pořádku, ať se nestará, a že je hodný. Řidič se trochu nevěřičně zakroutil v sedadle, ale když ho Ludvík ujistil zdviženou pěstí, že o jeho služby nemá zájem, nastartoval, přidal plyn a rychle zmizel za horizontem.

Takový lidi já opravdu miluju, cha, blbec!

Bylo mu už dobře, cítil se fit. Přesto zůstal ležet dál v příkopu, vpodstatě mu tam bylo fajn.

Hm, ale to znamená, že do Uppsaly určitě nepojedu!, uvědomil si. Přece tam nebudou posílat lazara, jako jsem já! K Blamžíkovi a Tumlířovi příberou někoho z jiného oddílu a je to. Hm, co by se zabývali tím, že trhají sehraný tým?! Vždyť přece silnější jednotlivci musí vytvořit lepší tým, že? Ale vždyť to není pravda! Co třeba v tenise? Tam si nejlepší singlisti proti deblovým specialistům ani neškrtnou, ale každého z té dvojice by jinak úplně jasně rozdrtili! Já sám nevím, proč to tak je, ale jednou to tak je a sehraný tým je prostě sehraný tým, do prčic!

Ludvík si vztekle odplivnul. Brzy vstal, vzal kolo a vydal se zpět domů. Šlapal v poklidu, nikam se nehnal, ani neměl proč.

Naštvanost z něj vyprchala jako bublinky z limonády, kterou si koupil na rohu ulice Svobody.

Domů dojel těsně po páté! Chvíli si pak četl v křesle noviny. Kromě něj v bytě nikdo nebyl. To je divný, kde se ti naši pořád toulají, pomyslel si. Vykoukl z okna, aby se podíval, jestli je náhodou nezahledne na ulici. Stávalo se semtam, že čekali venku, až Ludvík vykoukne. To býval pro ně signál, že je o ně jeven zájem, a proto si nechali hodit klíče, aby mohli dovnitř. Tentokrát na ulici nikdo povědomý nestál, jen svěží vánek jako fén rozcuchával stromům vlasy z listů.

Zkusil ještě jednou zavolat Katce, ale výsledek nestál za nic. U Balinů to zvedla babička, a když řekl, že chce Katku, zavolala mu omylem její mámu a dlouho pak musel vysvětlovat, že chtěl mluvit s dcerou, že je její bývalý spolužák, a ne Pěchoťa z BARIXu.

Zase ten BARIX! Z těch dnešních neúspěchů na něj pomalu začal doléhat smutek, cítil se prachbídne, prachmizerně. Sotva se od telefonu odpotácel.

Jediný, co by mě teď mohlo dát dohromady, je vykoupat se!

Zamknul dveře klíčem a oba kohoutky od vany roztočil naplno. Proud vody plnil naznačený prostor, přičemž určitá jeho část v podobě drobných kapiček dopadala na vykachličkovanou podlahu,

celá koupelna byla tvořena růžovými a bílými předměty v harmonických kombinacích. Snad kromě dvoulitrové nádoby se zeleným šampónem to bylo jenom Ludvíkovo různobarevné oblečení, které mohlo dát do úst argument těm, kteří o této místnosti nechtěli říct, že je půvabná, a že působí velmi uklidňujícím dojmem. Sunař si to uvědomil, rychle se svlékl a všechno, co na sobě měl, spěšně nastrkal do pračky.

Do rostoucí hladiny ve vaně hodil hrst granulové koupelové pěny a v momentu, kdy nakynula až po okraj, vstoupil do ní a ponořil se do ní. Teplá voda objala jeho vypracovano postavu, jako by jej chtěla přivítat na svém území. Začal si zpívat, což byla činnost, které se věnoval jen při opravdu výjimečných příležitostech, ve chvílích, kdy mu bylo pěkně a příjemně.

Všechny problémy se mu zdály docela malicherné a namnoze snadno řešitelné. Začal nad sebou víc uvažovat: Co jsem vlastně čekal od cyklistiky? Strašně mě to táhlo ke sportu, už na základce, ale teprve na gymplu jsem si udělal jasno. Chci dělat cyklistiku, říkal jsem si a měl jsem pocit, že na to mám. Všichni to říkali, taťka, trenér, kámoši, všichni... A navíc! Když jsem byl ve čtvrtáku a mělo se rozhodovat, co budu dělat po matuře, navrhl nám předseda jednoty, že bysme to mohli dělat na vyšší úrovni. Poloprofesionální sport. A když se do hry dostal BARIX, řeklo se, že ten nejlepší pojede na závody do Uppsaly. Blamžik byl jasně nejlepší, hajzl! Ale v poslední době se začalo mluvit o tom, že do Uppsaly by mělo jet jedno celý tříčlenný družstvo, jenomže BARIX se dal na sponzorování všech cyklistickéjch oddílů v republice a chce tam poslat jenom ty tři nejlepší v celým státě. Začal jsem na sobě makat, dělal jsem, fakticky dělal... A pak přišla ta chřipka a je to se mnou pořád horší.

Ludvíkovi bylo líto sebe sama, vana mu připadala jako nerezový sarkofág, už už ho zakrýt víkem a ven by se nedostal.

Jediný rozumný řešení je dojít k doktorovi. Ale za Balinou nemůžu, ten by hned ohlásil, co se mnou je, závody se blíží, ztratil bych všechny šance, vedení by mě klidně odepsalo, i třeba kvůli nějaké maličkosti. Zkusím jít za někým jiným a uvidíme.

Od problémů se svou kondicí se rychle přehoupł k tomu, co s tím souviselo velice úzce:

Blamžoun to dneska přehnal! Šupák! Nejdřív mě nasere narážkami na mou slabou výkonnost, kdyby mu bylo, to co mně, dávno by už skuhral někde v posteli, maminka by mu vařila čaj a ta jeho by mu četla pohádky! Nasere mě a pak mi ještě rozbije hubu... To neměl dělat, houmles! Neměl na to žádný právo! To si odskáže, o to se postarám! Tak! A teď na něj nemyslím! Nemyslím na něj! Nebudu se s ním zatěžovat!

Ludvík si zacpal nos a ponořil se pod vodu, pak vypustil všechny vzduch, který měl v plicích a pod hladinou naslouchal jeho bublání. Zvuk se zvláště rozléhal a zněl podivně.

Vylezl z vany a konečně se cítil normálně. Pramínky vody z něj črčely na podlahu a vytvářely pod ním kruhovitou kaluž se stále se zvětšujícím poloměrem.

Dneska už podruhé ve vodě!, říkal si. Sprcha je sice rychlejší a člověk se při sprchování aspoň nekoupe ve vlastní špině, ale ve vaně se zase mnohem líp přemýšlí, dají se srovnat myšlenky v hlavě a je klid. Ten mít ve sprchách s Blamžíkem, a koneckonců i s Tumlířem, nikdy nebude! Aspoň že se můžu doma vykoupat..., he he, zašklebil se na sebe pobaveně do zrcadla.

-Tak tohle že je ten slavný Ludvík Sunař?!, zvolal a zaklonil hlavu tak, aby co nejvíc zdůraznil bradu. Viděl to kdysi ve filmu o Napoleonovi.

Ten chlap byl mnohem menší, ošklivější než já... A na kole by se určitě zabil! A celá Evropa před ním tehdy padala na prdel. Tak jestli tohle je spravedlnost, tak já nevím...

-Já kdybych byl rakouskej maršál u Slavkova, převlík bych se za žebráka, proklouzl strážím a dostal se až do hlavního válečného stanu toho idiota. Tam bych ho chytil pod krkem, takhle bych mu dal kravatu..., mluvil si Ludvík a předváděl chvaty před zrcadlem. -Dal bych mu kravatu, strhnul ho k zemi a kopnul do ledviny. On by se určitě bránil, chytil by mě rukama za pravej kotník a vší silou by se mnou trhnul, takže bych spadnul, asi bych se pěkně praštil do zad a možná, že bych dostal nečím do hlavy a hned bych omdlel...

Ludvík byl plně zabrán do své vize. -Ten skrček by si myslel, že mě má, jenomže já bych ho kopnul do břicha, už to vidím..., cha cha. Pak by se ale našel a dal mi párkrát na solar, to bych dlouho nevydržel, zřackoval by mě a nechal spoutat... Měl by zajatýho rakouskýho generála! Vedl by mě v první linii, takže nikdo z našich by nestřílel, protože mě mají všichni rádi, vzdali by se a nikdo by v tý pitomý slavkovský bitvě nezařval!

Radek se zatím procházel s Janou. Zašli do parku, a pak přes sídliště, kde bydlel Sunař, kousek dál za město, na kopec. Jana se rozhlížela:

-Tady je to krásný, tady jsem snad ještě nikdy nebyla! To je neuvěřitelný, co člověku jenom tak unikne. Na téhle straně údolí je to vlastně úplně jiný, než u nás. Zase ale jinak krásný, u nás je taky krásně. Co je to za kopec?, vyzvídala na Radkovi. Radek se zastavil a zahleděl dolů do kraje.

-Tady se tomu říká Na Jireši. To je ten kopec, no ale vlastně i všechno kolem, vlastně skoro celá půlka týchle strany údolí. Tam dál, to už k tomu nepatří, ale myslím, že to ani nemá žádněj název.

Stáli a koukali na celé to široké panoráma s městečkem, potokem a kopci na druhé straně.

-Vlastně to tady vypadá..., přemítala Jana -..., že je to tady nějaký koryto nějaký dávno vyschlý řeky. Radek odvětil:

-No však to je taky fakt! To náhodou vím, neber to, že jako nějak frajeřím, ale tady vážně byla prej dávno nějaká dost velká řeka, a prej i povodně. Teď už z toho zbyl už jen náš potok. Jinak, jestli víš, jak je u Menclovic ta strouha, ten potůček...

-Spíš potůčíček..., smála se.

-No..., pokračoval, -tak to bylo všechno součástí tý jedný velký řeky. Ale třeba Vajdava už zase patří jinam. Tady totiž byla...no, je... hranice dvou povodí. Takže za kopcem už to všechno teče úplně jinam.

Jana na něj koukala a byla jako u vytržení:

-Odkud to všechno víš, prosím tě?

-To nás učili na gymplu, v zemáku, mávl rukou. -Vy jste na zdravce zemák neměli?

Jana protočila panenky:

-No měli, ale tohle?!

Radek se zakabonil:

-No ale, vždyť to k tomu přece patří! To je prostě neodmyslitelný. Co to bylo za učitel, že vás ani nenaučil znát okolí vlastního města?

Radek byl právem rozhořčen. Jana mávla rukou:

-Ale, to byl takovej..., to ani nestojí za řeč. Skoro se ani

nedá říct, že to byl učitel. Ale ženský, ty ho zajímaly! Radši jsme si na něj všechny dávaly bacha. Víš, když on ti byl takovej slizskej, hnusnej. A ještě jak na nás dělal oči, jako že je prostě mistr, já nevím čeho!

Radek zvažněl:

-A neměl nějaký problémy? Myslím..., jestli z toho neměl problémy?

-To víš, že mu to neprošlo jenom tak, chtěli ho dokonce vyrazit, dovoloval si totiž na jednu holku, a ta to řekla doma. Ale stejně ho nevyrazili.

-Jakto?!, podivil se Radek.

Jana znova protočila panenky:

-Ále, jednoduše to byl dost dobrej kámoš našeho ředitele. A ten je pořád ještě dost velký zvíře.

Radek nevěřil svým ušima:

-Jak je tohle možný? Tohle mě dokáže vždycky tak nasrat... Já, promiň... Ale vždyť to je hrozný!

Jana pokrčila rameny:

-Prostě stejnej binec jako dřív. Stejný lidi sedí na stejných místech, na kterých by už dávno měli sedět jiný. Ale stejně, každěj zblbne, když má nad něčím moc. Jak někdo dostane právo rozhodovat, ztratí okamžitě soudnost.

Radka věc s úředníky dost dopálila:

-Copak se nenajde někdo, kdo by tomu udělal konec?! Všichni jsou padlí na hlavu, nebo co?! Já nevím, tak buď něco chceme, a pak teda za tím nějak jdem, nebo držíme hubu!

Jana ho chlácholivě chytila za rameno:

-Ale ono to není tak lehký. Oni mlčí, protože na to byli čtyřicet let zvyklí, tak hned je nezměníš! To je teďka na mladejch, jestli se do něčeho dají. Než zfotovatí. Havel to za nás všechno udělat nemůže! Ale nevím, jestli bysme třeba my vůbec do něčeho šli...

Radek kroutil hlavou:

-Ale do čeho? Proti čemu? Proti komu? Udělat další Listopad, další revoluci? Končí nám září, tak bysme to třeba ještě stihli. Nebo třeba Říjnovou..., ironizoval. -Ale to by se nám už celej svět vážně vysmál. Vždyť už teď jsme na smích! Nejdřív si uděláme převrat, všichni nás milujou, pak se začnem dohadovat, zničime stát, rozsekli jsme ho napůl, a teď budem v tý naší polovině dělat další mecheche?! Další REVOLUCI?

Poslední slovo si zvlášť vychutnal. -Ale to bysme, holčičko, taky mohli dělat donekonečna! Furt bysme se mohli púlit, a púlit, a zas, a pak bysme si rozpúlili město, pak samošku a nakonec rodiče. Vždyť to je schizofrenie, nic víc!

Vysílením se svalil do trávy. Uf! To byl výkon! Vždyť mě nikdy politika nezajímala!?! Civěl do prázdna. Jana na něj chvíli se zatajeným dechem koukala, a pak si k němu opatrně přisedla.

Podíval se na ni a byla krásná.

-Ne, Jani, nechme toho, teď to nemá cenu. Budem se zbytečně štvát? Vždyť je hezky, hele!

Sluníčko se chystalo každou chvíli zapadnout. Bylo zlaté, oranžové, i růžové jako očko Janina prstýnku. Radek se na něj chvíli díval. Janina ruka ho okouzlovala. Usmál se na ni a přejel prstem po prstýnku. Jana se taky usmála:

-Ten mám od babičky. Dala mi ho, když mi bylo deset. Od té doby ho nosím pořád.

A Radek ji chytil za ruku.

Sunař byl doma a zrovna prohraboval knihovnu. Konečně! Vytáhl z horní police tlustou knihu. *Domácí lékař!* Jen tak zběžně ji otevřel. Byla to zrovna strana 127. Hned ho zaujal velký nadpis *ODPOR PŘI VALENÍ*. Aha, to bude nejspíš něco o břišních nemocech a o správné dietě. Proto četl dále: *Příklad: Začne-li se cyklista s počáteční rychlostí v_0 pohybovat rovnoměrně zrychleným pohybem se zrychlením a , přičemž dojde ke kontaktu třecí plochy pneumatiky s povrchem papíru délky d , bude se po dobu $t_1 = \frac{v_0}{a}$ pohybovat pouze rovnoměrným pohybem, jehož následkem bude časová ztráta t (Pouze ve zvláštním případě tzv. křídového papíru se materiály chovají opačně a výsledkem je naopak zrychlení).* Ludvík nevěřil svým očím.

Jako, co tohle má být?! Vždyť to přece nemá vůbec nic s medicínou společného! Co je to zač? Kvapně strhnul obal knihy. Pod ním se, na dřívě snad bílé vazbě, vyjímala velká tmavomodrá písmena *ZA VŠÍM JSEM JÁ*.

-No to snad není pravda!, naštvál se. -Kterej debil sem strčil takovou pitomost o fyzice?! Doprdle!
Neudržel se a hodil knihou o zem. -Tak! To ti patří! Já chtěl doktora a né počítání!

Zlost ho ale záhy přešla. Zvedl pohozenou knihu z koberce, trochu ji oprášil a vrátil na její původní místo. Přitom dostal spásný nápad. Když byla v obalu od *Domácího lékaře* knížka o příkladech, tak by asi v jejím obalu měl být *Domácí lékař!* No jo, že mě to nenapadlo dřív, vždyť je to úplně jasný!

Začal okamžitě hledat, dokonce si řekl, že na to půjde systematicky, po jednotlivých řadách. Obsah knihovny zkoumal opravdu pečlivě. To není možný, co my všechno doma máme, no to je prostě samá klasika: Dostojevský, Čapek, Tolstoj, Dumas, Turgeněv.

Hm, samý známý jména. Máme doma takový skvosty, spousta lidí by nám to mohla závidět, a já jsem přitom z toho nepřečetl skoro nic! Co všechno já musel kvůli cyklistice vytrpět! Na spoustu věcí jsem prostě neměl nikdy čas! Co všechno mi takhle uniklo mezi prstama? Mělo to vůbec smysl?! Makal jsem, na nic jiného se neohlížel, šel jsem za jedním cílem. Vždycky jsem chtěl být ze všech nejlepší, nejlepší cyklista na světě. Hm, ale teď mi něco říká, abych na ten sen co nejrychleji zapomněl. Hm, vždyť jsem vlastně úplně omáčka, zítra po mě ani pes v oddíle neštěkne. Jak já budu před klukama vypadat?!

Ludvík měl skoro slzy na krajíčku, bylo mu z toho všeho nějak smutno. Na hledání té správné knihy se již nedokázal soustředit. Sedl si proto do křesla a jen tak si pustil televizi. Zrovna běžel nějaký pořad o přírodě.

V blankytně modrých vodách Atlantiku se proháněli překrásní delfíni. Ludvík byl těmi nádhernými obrázky doslova unesen. Dokonce jako by na chvíli zapomněl na své neřešitelné problémy. Hm, to je paráda, ti delfíni. Jsou to fakt krásný ryby, a prej i hodně inteligentní. Hm, být tak jedním z nich, plavat si v moři, semtam potopit nějakou tu loď... Hm, to by byl klídek, pohoda, veget. Jenže to bych asi moc dlouho nevydržel. Možná tak čtrnáct dní, jako na dovolené. Pak by mě asi ty ryby, nebo co vlastně žerou, nejspíš omrzely a moc rád bych se vrátil třeba ke guláši. No jo, co vlastně dneska bude na večeři?

-Mámo, co bude na večeři k jídlu?, volal přes celý obývací pokoj až do kuchyně.

-Cože, já tě neslyším!, ozval se silný hlas pana Sunaře. -Jestli něco chceš, tak pojď sem!

Ludvík se jen nerad zvedl, chuť ale byla v tomto případě silnější, takže otcovy rady uposlechnul.

V kuchyni se nacházeli oba jeho rodiče. Paní Sunařová stála u sporáku a již něco připravovala, její manžel seděl na židli u stolu. Ubrus měl k sobě stažený tak, že mu padal až na kolena, očividně mu to ale nevadilo, protože si v klidu četl dnešní noviny.

-Co píšou?, zeptal se táty Ludvík jen tak, aby necítil v místnosti to divně protivné ticho. Pan Sunař se na něj otočil, mírně si nadzvedl brýle z očí a temným hlasem prohodil:

-To víš, synku, je to teď samá katastrofa, samá válka... vůbec se mi to nelíbí.

-Hm, povzdechnul si Ludvík a udělal takový smutný obličej, jako by ho to opravdu štvalo. Pak si ale připomenul důvod svého příchodu do této místnosti. Otočil se směrem do rohu kuchyně, kde stála jeho máma. -Mámo, co teda bude na večeři? Doufám, že něco dobrého!

Podívala se na něj s trochu překvapeným výrazem. Položila vařečku k dřezu, utřela si ruce o zástěru, o níž si Ludvík myslel, že je už dávno vyhozená. Byla tak děravá!

-No, my budeme mít vaječnou omeletu, a tobě dělám ovesné vločky a k tomu mlíko.

-Cože?! Ovesné vločky, vždyť je mám pořád!, vztekal se. Máma mu ale s klidem v hlase odpověděla:

-Hele, podívej se, já nevím, kdo tady pořád něco vykládal o zdravé výživě. Nebyls to náhodou ty, kdo si přál papat k večeři ovesné vločky? Pokud se ti to přestalo líbit, tak prosím, já ti je dál dělat nebudu, aspoň ušetříme. Víš, ale já myslela na tvoje zdraví, abys mohl podávat co nejlepší výkony, jak rád říkáš.

Ludvík se zakabonil. Jděte někam s výkonama! A vůbec, dejte mi pokoj! Seru na vás! Tohle je vážně k nevydržení! Jakmile se něčeho chytnu, něco udělám, na něco se zeptám, hned se dostanu ke sportu. Nechci na to myslet! Dá se existovat i bez toho! Alespoň doma... Alespoň chvíli!

-Víš co, maminko, vykašli se teď na moje zdraví a udělej mi něco opravdu... k jídlu. Klidně bych si dal omeletu s váma. Nejsem na tom zase tak špatně, abych si nemohl dát něco normálního aspoň k večeři.

Pan Sunař odložil noviny a upřeně se zadíval na syna. Paní Sunařová zapřemýšlela:

-No, když je to teda tak, tak teda já... no, omeletu jsem sice počítala jenom na nás dva s tátou, ale mohl by sis udělat topinky, tvrdej chleba tady někde je...

Ludvík přikývl a souhlasně zahučel, sedl si ke stolu a začal si hrát s párátky v solničce. Otec se na něj pořád díval a ve chvíli, kdy už se z toho Ludvík začal cítit nepříjemně, konečně promluvil:

-Tak náš pán si maminčiny dobré vločky z ovsá nedá?

Paní Sunařová sebou u plotny trhla a hned nato začala na pánev s vajíčkem vztekle házet kolečka salámu. Ludvík si toho všiml, ale místo aby řekl něco pořádného, jen sykl:

-Mami, prosím tě!

Otec se na něj zamračil:

-Jen maminku nech, však ona dobře ví, co dělá. A hlavně: neptyl pozornost! Teď mluvím s tebou, řekl a tiše zajódloval, aby dal všem najevo svou dobrou náladu. Oba dva zbyvající to ale spíš popudilo. Matka se křečovitě zasmála, syn shrábl se stolu párátko a do rukou vzal sirky.

-Víš, o sportu spolu mluvit nebudem, ale zajímalo by mě, jak si to představuješ dál. Teď máš odklad, ale co za rok, ať už do té Uppsaly pojedíš nebo nepojedíš, na vojnu musíš, pokračoval pan

Sunař a Ludvík, ač se snažil sebevíc, v jeho hlasu nezaslechl nic nevážného.

-Hele, já o tom právě teďka nechci uvažovat. Je na to času dost...

Paní Sunařová položila před otce talíř s omeletou a sama se šla najíst do obýváku.

-A ty, sportovče, si udělej ty topinky!, řekla ve dveřích. Ludvík našel v kredenci předvčerejší chleba, ukrojil si dva krajíce, položil je na pánev a podlil olejem. Za chvíli to začalo slaboučce prskat a topinky pomalu zlátly, hnědly a místy dokonce i černaly.

-No, jak myslíš, ale byl bych rád, abysme si o tom popovídali co nejdřív, on je život sakramentsky těžkej, a on může být ten život i o něčí těžší, to když na něj kašleš. Takový to tvoje přežívání ze dne na den..., uzavřel otec, pak se rozhlédl, praštil pěstí do stolu a naštvane zaječel: -Kde jsou příbory? To to mám žrát rukama?!

Ludvík se uchíchl a polohlasem dodal:

-Jako prase...

Bác!!! A už ji měl! Otec mu vrazil pohlavek.

-Já ti dám prase!

A vzal si ze šuplíku příbory. Schválně si vzal troje, nejdříve je všechny ušpinil žlutou omeletou, pak je hodil do dřezu a jídlo snědl rukama. Ty si pak utřel do ubrusu. Napil se vody, několikrát si odplivnul a odešel do své pracovny.

Ludvík párkrát kousnul do jedné z topinek, vydávalo to zajímavý chroupavý zvuk. Ale ani ten ho nedokázal uspokojit, nechal topinky na stole, vzal ze sporáku kastrol s ovesným vločkama, v předsíni se rozhlédl, jestli ho někdo nepozoruje a rychle s tím dorazil na záchod. Zamkl se tam, sedl si na mísu a se zarputilým výrazem potom nějakou dobu pojídal vločky.

Vlastně mi nechutná nic jinýho, než ty vločky, nějak jsem si na ně zvyknul. To je děsný! Dnešek teda stojí za to! Rodiče jsou rozhádaný, že jsem to dlouho neviděl a mě sere kdeco. Ještěže tady není Mirek nebo Jana. Tyhle sourozence mi byl taky čert dlužnej! Ségra starší, brácha mladší. Oba si spolu výborně rozumějí. Já na ně kašlu! Stačím si sám! Nemám zapotřebí se někoho doprošovat!

Zamlaskal a prstem vytřel dno kastrolu. Odnosl ho do kuchyně. Nasypal akvarijsním rybičkám trochu krmení a sušených řas. Zašel do obýváku, dveře byly otevřené, maminka seděla před televizí a sledovala zprávy. Jakmile Ludvík přišel, otočila se na něj:

-Hele, cos tam dělal? Měl by ses konečně naučit splachovat! Necháš to tam a smrdí to pak po celým domě!

Syn šel naoko poslušně zprátky na záchod a spláchl. Hukot napouštějící se vody maminku zřejmě uklidnil. Už ho nechala na pokoji a plně se zabrala do sledování TV programu.

Zato u Ludvíkovi to vřelo. Co mi má co říkat, co mám a co nemám dělat?! Copak jsem doma někdy splachoval hajzl?! Nikdy! Nikdy v životě se mi to nestalo! Vždycky jsem tam jenom tak seděl, přemýšlel si nebo si četl noviny nebo tak něco, a tak je jasný, že jsem nesplachoval... A pak vždycky říkali: Nauč se splachovat, hochu! Je fakt, že problém je asi v tom, že doma na záchod prostě normálně nechodím. Ludvík byl vzteky vzteklý, když se vrátil do obývacího pokoje:

-Tobě se ten obraz líbí?, zeptal se a ukázal na obrazovku.

-Jsou tam nějaký žlutý skvrny, podívám se na to!

Začal všemožně točit knoflíky, obraz se rozvlnil, zvuk se ztratil a ozývalo se jen syčení. Maminka se rozčilovala:

-Okamžitě to vrať, holomku, já se na to dívám!
Ludvík si vychutnával své vítězství. Bylo to báječné.

Radek s Janou seděli mlčky na kopci a sluníčko už bylo za obzorem. Radek se tvářil nějak vážně, Jana prohrabovala větvičkou listů na zemi.

-Nezlob se, Radku, řekla tiše a smutně, aniž zvedla oči od země. -Fakt, nemysli si nic špatného, ale já na to asi nejsem tak zvyklá. Je to na mě asi trochu brzo.

Teprve teď se na něj podívala. Trochu bolestně se usmál:

-Ne, já se na tebe vážně nezlobím, ty mi promiň, já jsem to zvorál.

Přisedla si k němu blíž.

-Prosím tě, zas tak tragický to nebylo. Na mě se jenom asi musí pomaleji. Já sama nemám ještě v hlavě dost jasno. A taky... odmítla se a koukla na něj, pak zase do země. ...trochu se bojím, nevím co si o tom mám myslet, taky nevím, co si myslíš ty a co ode mě čekáš, bojím se zeptat, víš?

Radek jemně přikývnul, rozuměl. Nebyla hloupá, aby nepoznala, že tady není všechno zrovna jak by mělo. On věděl proč a byl rád, že ona to neví. Teď si připadal jako největší sketa a zároveň hrozně k smíchu. Nebo k pláči? No jo, to spíš, myslel si. Nechtěl jí ale nijak ublížit, a tak stále a marně hledal slova, která by jí řekl. Topil se ve svých větách, co mu běžely hlavou, a ne a ne se chytit té pravé.

Jana začala potichu povídat:

-Pamatuju se, jaks k nám poprvé přišel do ordinace, pro nějaký potvrzení nebo tak něco. Byls takovej vyplašeněj, to jsem tam vlastně ještě nedělala, byla jsem tam jenom na praxi. Ve třetáku. Připadals mi ještě jako takový malý ucho, no, já jsem taky ještě nebyla žádná velká holka. Chodils na gympl, co?

Radek se na ni podíval a přitakal:

-Hmm...

-Ty ses vlastně za celou tu dobu hrozně změnil. Teď už je z tebe mladý muž. A já jsem zmatená. Víš, líbil ses mi, a mohlo mě taky napadnout, když si spolu vyjdeme, že to může být i takhle. A já nevím, možná bych si to i přála, prostě sama nevím, co se mnou je, dej mi trochu času... Můžeme se pak někdy znova potkat a uvidíme. Já si to musím dát v hlavě trochu do pořádku.

Radkovi to bylo jasné. Nevěří si, říkal si, líbilo by se jí to, ale neví, jestli to opravdu cítí, nebo je z toho jenom tak poblázněná. To znám moc dobře! Všechny ty táborový, prázdninový lásky, holky z večírků... V tu chvíli všechno, a na druhý den z toho nezbyvá nic. Úpině ji chápu. Kdyby ale věděla, s čím se potykám já! Jsme na tom zčásti stejně. Ale kdyby to opravdu věděla, asi by už takhle nepřemýšlela, vykašlala by se na mě. A možná by si i doma pobřežela, pak by zapomněla... Z toho by se určitě dostala dřív, než by čekala. Ale co já budu s tím dělat?

Zase chvíli mlčeli. Pak se Jana zvedla, opráškla si kalhoty a řekla:

-Pojď, už je pozdě. Ráno budem chytřejší.

Radek se zvedl, a pak oba šli zpátky k městečku. Šli mlčky a každý myslel na to své trápení. Když prošli sídlištěm a parkem, minuli ještě několik domů, a tady už Jana bydlela. Zastavili se u branky.

-Uvidíme se, jo?, mrkla na Radka. Přikývl. Pak mu položila ruku na bundu a ztlasila hlas: -I kdyby to bylo zítra jinak, jo?
Radek znova přikývl. Jana teď byla u něj hodně blízko.

-Víš. řekla najednou tónem, něčím zvláštním: -Asi bych ti to neměla říkat, no určitě..., já nejsem ráda, když se něco takhle..., ale víš..., ty znáš určitě Renatu, od nás z ordinace...

V Radkovi rázem snad všechno ztuhlo. Ucítil dokonce tep vysoko v hrdle. Co to říká, proboha?! Snažil se ale působit stále stejně vyrovnaně.

-Hmm, no pořádně moc ne, jenom tak od vidění...

Nezamotávej se hlavně, bušil se vduchu do hlavy. Jana byla trochu smutná, trochu vážná a trochu ráda s ním:

-To bych asi vážně neměla, ale to nejde. Víš, ona o tobě hodně mluví... Ona tě má moc ráda!

Podívala se mu do očí. Tak ona o tom ví!, zaúpěl uvnitř. Jana teď sundala svou ruku z Radkovi bundy a spustila ji podél těla, hned ji ale zase zvedla, chvíli ji držela ve druhé, a pak ji položila definitivně na latku branky.

-Hrozně bych jí nechtěla ublížit. Známe se moc dobře, ona je bezvadná holka a je to moje nejlepší kamarádka..., rozumíš, víd'?

Bylo mu divně. Nejráději by se byl rozplynul v povětří a ležel pryč odsud, jenom s tím nejsvěžejším vánkem, daleko... Připadal si teď jako šílený trouba, byl teď jenom samé přikyvování, samé "hmm, hmm", nevěděl, co teď říct.

-Nemusíš nic říkat, dostala ho z toho, -vím, že ti teď asi není nejlíp, ale já ti to musela říct, měla jsem to na jazyku už od první chvíle, cos mě tak krásně chytil za ruku. Byla jsem najednou hrozně šťastná, ale přitom jsem na to musela pořád myslet. A taky nevím, co je to ve mně.

Podívala se mu přímo do očí a její panenky těkaly hned doprava, hned doleva. -Radku..., Radečku, řekla tiše, - teď se cítím tak, že bych pro tebe udělala všechno na světě. Ale bojím se, co bude, nezlob se na mě, prosím...

Její oči se zaleskly a z levého jí ukápla slza. Radek cítil, že teď jsou tady spolu, ale nevěděl, co dál.

Otevřela branku, ještě než ji zavřela, ohlédla se po něm. Jejich pohledy se na okamžik střetly.

-Hmm, ahoj, řekl se smutkem v očích, ale úsměvem na tváři. Jana pak rázně branku zavřela a po cestičce došla ke dveřím domu, za nimiž mu nadobro zmizela.

Ještě několik sekund stál před brankou, opíraje se o ní. Potom se otočil a vykročil směrem k domovu. Bylo mu divně. Nepřítomným pohledem zíral tu před sebe, tu na silnici a poletující listí. Už se skoro setmělo. Kolem něj se začaly míhat kužele světlometů aut. Se sklopenou hlavou procházel cestou, kterou znal snad nazzpaměť. Bylo až zvláštní, že nepotkal žádného známého, nepotkal vlastně nikoho, ulice byla vylidněná, jako před nějakou pohromou. Vůbec si nevšimnul, že již dávno nekráčí po chodníku, ale po silnici. V očích cítil, že se k němu přibližuje nějaké silné světlo. Ta záře byla stále blíž, ovšem Radkovi to jaksi nevadilo, v tom okamžiku se mu mozkovými závitými honily takové myšlenky, že ostatní vedle nich musely vypadat tak malé, jako Měsíc vůči Slunci.

Uspokojen pocitem vítězství odešel Ludvík Sunař k sobě do pokoje. Rozhlédl se po stěnách. No, je to tady čím dál horší! Tak se mi to líbí! Zpod plochy fotografií, na kterých se usmívaly a potily desítky sportovců, se pomalu, ale jistě, šířily vlhké skvrny. Místa s odchlípenou omítkou a opadaným nátěrem vytvářela na stěnách množství vyboulenin a puklin. Ludvík k jedné takové přistoupil a dvakrát do ní rýpnul klíčkem od své sportovní šatny, omítka se rozdrobila a sesypala na zem, místo ní zůstala na zdi

skvrna ve tvaru Austrálie, vyplněná obnaženým zdímem. Tomu se zasmál a uvažoval, jak velká ta skvrna je. Pořád se nemohl dopočítat. Teď kdybych tady měl tu knížku, jak v ní byl ten příklad! Vrtalo mu to hlavou.

Co s tou Katkou je...?, zaúpěl vduchu. Vždycky mě zvala na své narozeniny, jako jediného ze třídy mě zvala! Vždycky jenom pár kamarádek... a já... Teď už se ale opravdu rozčílil. Co to doprdele značí?! Ne, že by se mi tam nějak extra líbilo, ale aspoň tam poslouchali, co říkám!

-Komu chceš volat tak pozdě?, zavolala maminka a podívala se na hodiny.

-Do tohodle ti nic není!

Paní Sunařová raději dělala, že synovu odpověď přeslechla. Zavřela za sebou dveře do koupelny, tam si sedla na okraj vany a rozbrečela se. Slzy jí stékaly po tvářích stále novými cestami. Proč nás všechny tak nenávidí?! Proč to je? Jaktože z něj vyrostlo tohle?! Byly s ním potíže už od mateřské školky, pořád provokoval, bral dětem hračky a čekal, až se rozzuří nebo rozbrečí... Ve škole několikrát do nepříčetnosti rozčílil učitelku, do jedné dokonce strčil tak, že spadla se židle, a to jenom proto, že se odvažila zeptat, proč nemá pravítka... Pohmoždila si záda a několik měsíců s tím měla běhání po doktorech, než se to spravilo. To byla tehdy ostuda, měl dostat trojku z chování, dokonce se mluvilo o polepšovně, ale nakonec z toho byla jenom ředitelská důtka. Jakmile se dostane do nějaké společnosti, má s ní problémy. Vlastně, jakmile se dostane do společnosti aspoň jednoho člověka, má s tím problémy.

Maminka si slzy utírala do ručníku, ale do očí se jí valily stále nové. Ludvík vedle položil telefon a spokojeně se vrátil k sobě do pokoje.

Kačena nemohla popřít, že má zítra narozeniny. Je jasný, že za takovýchle situace mě pozvat musela. Zamnul si ruce. Tu ho napadlo, že pro ni nemá žádný dárek. Něco bych jí dát měl! Je fakt, že jsem jí dneska třikrát volal, to by jí skoro mohlo stačit... Anebo... Třeba nějaký alkohol, ať je vzrůšo, holky bejvaj přístupnější. Všemu. No, a kdybych tam kápnul trošku projímadla...?

-Mami, co je k jídlu?, zavolal přes dveře Mirek, právě přišel z nějaké diskotéky, sestra Jana ho následovala:

-Mámo, Ludva už chrní?

Maminka se v koupelně co nejrychleji upravila a vyšla ven:

-Myslela jsem, že už jste jedli, vždyť jsem po vás umívala příbory!

Vedle si Ludvík uvědomil, že celou dobu je v pokoji potmě, zapomněl si rozsvítit. Tak! A teď to nepravil.

Mirek se udiveně podíval na Janu, a pak hned na mámu. Jana si všimla jejích uplakaných očí a snažila se rozhovor rychle ukončit.

-Ne, nejedli jsme, já něco udělám, zmizela v kuchyni. Maminka přikývla.

-Už jdu spát, dobrou noc. Šla si lehnout do obýváku. Její manžel už dávno pochrapoval v ložnici, určitě si ani boty nesundal!

Jakmile Jana zaslechla zvuk, potvrzující matčin definitivní odchod, zeptala se nahlas, ale spíš pro sebe:

-Copak se zase pohádali?!

Mirek si vzal z ledničky mléko, nalil si ho do hrnku:

-Chceš taky?

Zavrtěla hlavou a hlesla:

-Díky...

Pohládl ji po vlasech:

-No tak neblbni, prosím tě...

Jana si nedala říct:

-Hádají se skoro pořád! Máma taťkovi něco vytkne a on jí za to dělá samý naschvály. Je to tak pokaždý... A táta se pořád tváří, jakože je to v pořádku. Pořád se hádají, to je v prčicích! Já už nemůžu...

Ludvík si chtěl skočit k sousedům na záchod, sotva ale otevřel dveře, zaslechl hovor Jany a Mirka. Ten právě mluvil:

-A ke všemu ještě Ludvajs! Nemůže se někdy chovat normálně?! Nikdy neudělá, co se po něm chce. Vždycky je rád, když může někoho popíchnout, rozčílit, naštvat, zkazit mu náladu. Radostí se z toho skoro tetelí, když se mu něco takovýho povede, je mu hned líp. To je hnus...

-Co je tohle za domácnost?! Připravuje mě to o poslední zbytky sil..., rozbřečela se Jana. Mirek se na ni chvíli nehnutě díval, a pak se rozbřečel také. Hořký vzlykot a palčivé slzy.

Ludvík jen naprázdno polknul. Několikrát za sebou. To není pravda! Co si to vymýšlejí?! Proč mě nenechají být?! Na záchod? Ani nápad! Vrátil se k sobě, rty měl úzkostí sevřené, kousal se do nich a křičel v sobě: Tohle ne! Potřeboval vzduch. Otevřel dveře na balkon. Mráz přicházel z Kremlu.

Úterní ráno bylo zamračené, pošourné, obloha plná ocele. Dnes poprvé neuslyšel Honza štěbetání ptáčka, který sedával vždy někde ve větvích stromu za oknem. Když je otevřel, vzduch byl najednou studený, nepříjemný, jako by noc, dříve přátelská, přívětivě teplá, dnes do rána už jen vydechovala svými chladnými, mrtvými ústy. Honzu vzduch za oknem roztrásl, takže je hned raději zavřel. Obrátil se k němu zády a sedl si na jeho rám. Chvilí koukal do pokoje. Byl najednou tmavý, nechtělo se mu ani věřit, že to není tak dlouho, co tady byla Lenka, všechno bylo jiné. Teď jenom pusto, ticho. Bylo šest hodin. Všude zvláštní klid. Jako by se zastavil čas, jako by se zastavil čas...

Zašel si dolů pro snídani. Když znovu vstoupil do pokoje, připadal mu ještě tmavější, smutný. Položil na stůl rohlík a hrnek s čajem, kleknul si, sehnul se pod postel a až ze zadu ode zdi vydoloval spoustu různých papírů. Začal si je prohlížet. Byly to plakáty, které asi visely v pokoji, který obýval dřív, když ještě bydlel v přízemí, za kuchyní. Nějaký les, holka v krátkém tričku, formule, Abba... Se zalíbením vzpomínal na svůj starý pokoj a vůbec na dobu, kdy ještě neměl ani tušení o tom, co bude teď. Plakáty mu udělaly radost. Vrhł se k šuplíku psacího stolu a vytáhl krabičku připínáčků. Ze všech obrázků si teď vybral fotografii krajiny s nějakou lesní mýtinou, vážně to byla pěkná fotka. Barvy na ní zářily a hřály a Honza si přál, aby se ze stěny, kam je umístil, rozlily do celého pokoje, i ven, a udělaly tomu všemu chladu přítrž.

Plakát s Abbou mu připomněl, že už hezky dlouho vůbec neposlouchal žádnou hudbu. Od chvíle, co potkal Lenku ani jedinkrát. Stiskl pouštěcí knoflík kazeťáku. -*I don't wanna talk*, zpívala melancholicky blondatá Annifrid Lyngstad. Honza si začal broukat s ní a při tom přikusoval rohlík. Bylo mu dobře. Myslel na Lenku, koukal na plakát a hlavou pohyboval do taktu. Při refrénu se rozespíval s plnou pusou tak, že mu málem zaskočilo:

-*The winner takes it all...*

Když písnička končila, oblékl se a běžel do parku. Tam si zaběhl pár koleček, měl dneska dobrou formu. Až to nečekal, v takovém nečase. Jeho hluboký, rychlý a přitom vyrovnaný a plný dech zvýrazňoval bílý obláček mlhy před jeho obličejem. Tak už je to tady, definitivně. Listí je na zemi, a to ještě pořádně nezačal říjen! Trochu mrholilo a tak si pospíšil k areálu. Cestou se bavil vyfukováním páry do vzduchu.

V šatně už čekal trenér:

-Dobré ráno, Honzo!, odpověděl mu na pozdrav, -Přituhuje nám. Asi se dneska nebude jezdit, je mokro. Ale až přijdou kluci, nežeňte se hned na nářadí, ale počkejte tady chvilku na mě. Já se hned vrátím.

Honza přikývl.

-Jo, vzpomněl si ještě Nabrousil, -kdyby se po mně sháněl Doseděl, tak ať taky počká. Všichni ať počkají, ne, počkej... pro Balinu tady nejsem!

Ten je z BARIXu, pomyslel si Honza. Trenér už byl pryč. V šatně pořád prázdně. Všude kolem taky. Vždycky tady ráno slyšel aspoň holky z volejbalu, ale teď... Prásk! Do toho ticha. Samozřejmě Sunař! Kdo jiný takhle mlátí dveřma!

O Honzu jenom tak zavadil pohledem a začal se převlíkat. Hned za ním vešel Tumlíř:

-Čaute!

Pozdravili se. Radek kouknul na Ludvíka:

-Tys dneska neběhal?

Sunař byl totiž v dost nepraktickém oblečení, teda na běhání. Teď jenom zavrčel. Radek protáhl významně obličej a udělal úsklebek na Honzu, jakože to Ludvík nemá v hlavě v pořádku. Ten se prohraboval svými věcmi, skloněn nad taškou. Procedil mezi zuby:

-A vůbec, neserte se do mě!

Honza nabral dech:

-No, jestli chceš dneska sám jezdit, z iniciativy, tak můžeš, my jdem cvičit.

Ludvík se zatvářil pohrdavě:

-No jasně, jasně. Blamáč má vtip. Chachacha!

Honza si umnul: Dneska se od něj nenechám vyprovokovat a budu jednat slušně, ať vidíme, kdo je tady neřád.

-Jenom jsem chtěl říct, pokračoval klidně, -že tady máme počkat na trenéra. Přijde za chvíli.

Ludvík nebyl ochoten přijímat žádné návrhy.

-To ti tak věřím!

Radek taky nevěděl, na čem je, a tak za jeho zády udělal na Honzu nechápavý posunek. Honza mlčky přikývl, jakože mluví pravdu. Sunař se teď ale zvedl, byl už oblečen na kolo:

-Adios, blbouni! A odešel.

Honza s Radkem nemohli nevyprsknou.

-Ten je nafučenější, hodnotil Tumlíř, -Myslím, žes mu včera něco ukázal, na to asi dlouho nezapomene.

S koncem věty se ozvalo řinčení z chodby. Ludvík cestou nejspíš shodil nějaký koš.

Když přišel Nabrousil, rozzlobil se, že tady nejsou všichni.

Nadával:

-Jak mám takhle s vámi něco udělat?! Hlavně s tím tupcem! Já už vážně, já už nevím, co na milostpána platí! Jestli chce jít, ať si jde, jezdí jako hloupý, ztěžuje to v jednom kuse: "Tady mě bolí!" a "Já už nemůžu, achich!"... Tak teda chce jezdit, nebo si válet zadek?!

Trenéra to vážně štvalo. -Však se ukáže. Jak ve čtvrtek nebude v kondici, má útrum! Zmírnil tón: -Takže je to teda už najisto ve čtvrtek, už jsem mluvil s předsedou, bude tam ta televize. Nejdřív nějaké řeči, pak trochu si chtějí natočit tady všechno, a potom se startuje. Udělali jsme to tak, že pojedete jenom vy tři, ať se prostě objektivně ukáže. Možná tam ještě pak nebo mezi tím bude nějaký program, taky občerstvení, však to už budete vidět sami, podle nálady.

Radek s Honzou ho pozorně poslouchali. Nabrousil teď přemýšlel, ukazováček na horním rtu:

-Ano, pokračoval, -napadlo mě, jestli..., s tou kulturou jako, jestli by třeba ti vaši kámoši, ti mladí, tam z divadla, nechtěli nám tam pro to něco udělat. Třeba aspoň nějakou výzdobu, nebo i program. To víte, nikdo se tady nebude chtít nudit, a ani ti lidé z BARIXU nejsou z betonu. Co?

Tumlíř se zamyslel:

-Já myslím, že oni nejsou na takovýhle věci. Zvláště, když je to tak jako... na zakázku.

Trenér poslouchal a Honza se přidal k Radkovi:

-No to je fakt, a myslím, že není jistý, jestli by se to tam vůbec hodilo. Já nevím, jestli by to tam zapadlo. Oni mají většínou takový věci, který nejsou prostě pro normální lidi, který se chtějí normálně bavit. Oni to mají vždycky moc umělecký, a nebo zase moc debilní.

Radek přitakal:

-Jo, a někdy obojí dohromady.

Nabrousil chvilku uvažoval a pak mávl rukou:

-No, jak myslíte... Ale víte co, zkuste se jich aspoň zeptat. Nebo... Jak se k nim dostanu?
-Nouchal má telefon, informoval Radek.
-Jo? A stíhnu ho někdy?
-Jó, to je v pohodě. On je skoro furt doma. Ale nevím, jak se mu to bude líbit...
Nabrousil vytáhl z kapsy pisátko a bloček.
-Jakže se jmenuje?
-Nouchal.
-Dobře, a to číslo?
-On je v seznamu, já to z paměti neznám. Tam ale určitě je.
- Dobře, kluci, řekl trenér a schoval bloček do kapsy. -Tak díky, to je všechno. Tak už můžete jít posilovat. Ahoj.

Ludvík venku nasedl na kolo. Měl mokré tenisky, obuv si nevybral dobře. Trochu se rozjel a zkusil, jak mu to brzdí. Docela to jde, říkal si. Trochu to prokluzovalo, ale bylo to taky tím, že Ludvík nemíval kolo nikdy v takovém stavu, jako třeba Blamžík. Vždycky tam měl něco jenom tak narychlo seštelované, a pak z toho měl mrzutosti u Nabrousila i doma.

Šlápl pořádně do pedálů. Mám snad ještě nějakou páru, ne? Rozjel to co nejrychleji, šlapal, funěl, přidával, studený vítr mu šlehal kolem uší. Jel pořád rychleji. A vítr šlehal a šlehal... Najednou sykl bolestí a chytnul se v boku. Zatraceně! Zase ta stará písnička! Málem neudržel rovnováhu. Co nejrychleji zastavil.

Položil kolo a chvíli setrval v předklonu, hluboce dýchal. Vítr mu na hlavě z vlasů ušlehal zakroucené chomáče. Píchnání nechtělo přestat. Narovnal se a v tom pohybu byla zoufalost, stejně jako v jeho očích. Ne, k doktorovi nepůjdu! Nechci vědět, co mi je. Jestli umřu, ať to je najednou, ale nechci na to čekat! Znova, jako poslední, se svalil na zem. Tentokrát to ale nebyla příjemná teplá tráva, na které si minule odpočinul. Spadl na mokrý asfalt.

Honza mezitím s Radkem v posilovně rozebírali nějaké normální problémy, vyprávěli si o tom, co kdo z nich zajímavého četl v novinách a co prožili o minulých prázdninách. Byli docela spokojení a dvě hodinky, které měli zapsané v provozní knize, uběhly jako jedna. Byli v náladě natolik, že se rozhodli počkat, jestli přijde někdo další na cvičení, a když se tak nestalo, pokračovali. Asi po půl hodině zachrčel rozhlasový reproduktor, který ležel na skříni se závažím. Ozval se hlas sekretářky předsedy:

-Hlášení, pozor, pozor. Očkování proti tetanu proběhne během dneška od desíti hodin v tomto pořadí: fotbal-mladší dorost, fotbal-muži, volejbal-dívky, volejbal-dorost, kulečník, zaměstnanci. Všichni ostatní budou přeočkováni zítra, to je ve středu dvacátého sedmého září. S sebou očkovací průkaz, potvrzení o poslední prohlídce a členskou legitimaci. Opakuji. Během zítřka a dneška proběhne očkování...

Radek s Honzou se na sebe podívali. Oba naráz vyjekli hraným odpořem. Radek se zatvářil osudově:

-Tak. Jestli se zítra nestačím dostavit, umřu ve svých devatenácti letech, na vrcholu tvůrčí i sexuální potence. Zklátí mě mor tetanus!

A až teď si uvědomil, kde očkování proběhne! Ordinance! Renata i Jana!

-Ty někam jedeš?, zeptal se Blamžík.

-Hmm, broukl Radek, -není to zas tak hrozný, jedu jen s našima k babičce pro nějaký věci. V poledne jsem zpátky. Honza se radši dál nevyptával, Radkova záhadná rodina mu naháněla podivné pocity.

-Aha, přikývl, a dál už se věnoval posilování.

Ludvík Sunař tou dobou již seděl doma v kuchyni. Kolo nechal ležet v příkopě. Byl naštvaný a proto nožem, který vytáhnul zpoza sporáku vyrýval do stolu nejrůznější ornamenty. Rodiče to nikdy neviděli rádi, vadilo jim, že ničí ještě celkem zachovalý kus nábytku. Už když byl malý a vyváděl podobné věci, kárali ho: "Ale hele, Lupínku, to je moc pěkná kresbička, opravdu. Jenže na stůl se malovat nesmí, na to máš omalovánky nebo papír, víš?" No, a pak dostal párkrát přes zadek a byl zase aspoň půl roku hodným chlapečkem, který na stoly nemaluje. Jedno období to dokonce vypadlo, že Ludvík své občasně, ale o to více nepřijemné, činnosti nadobro zanechá. Jenže asi ve třinácti letech se to u něj znovu projevilo, tentokrát ale pastelku vystřídala kuchyňský nůž. Tady to žádný výprask spravit nedokázal. Nepomáhala ani domácí vězení, zákaz sledování televize, klečení v koutě, prostě nic. Rodiče si již vůbec nevěděli rady, tak vyzkoušeli dětskou poradnu. Tam jim řekli, že je Ludvík v pořádku, jen že by svou agresivitu potřeboval vybit nějakým prospěšným způsobem. Jednou z alternativ byl sport...

Dnes s tím vyrýváním přestal celkem brzy. Přestávalo ho to bavit. Zašel k sobě do pokoje a rozvalil se na postel. Vleže mu bylo o něco lépe. Díval se do stropu a spokojeně pozoroval mokré fleky, které tam zůstaly od doby, kdy se sousedům podařilo Sunařovy vytopit. Když se pak měla omítka spravovat, Ludvík odehnal malíře s tím, že nemají smysl pro krásu a ani trochu fantazie, když chtěli zamalovat tak nádherné obrazce. Byli to magoři, vzpomněl si. Chlít mi zničit můj jediný zdroj uklidnění! Hm, za pár roků tam už možná budou i krápníky. Škoda, že rostou tak pomalu. Možná bych tomu měl nějak pomoci. Cha, jenže vysvětluji sousedům, aby ti podlahou denodenně propouštěli speciální směs, obohacenou o vápník. Ale mohl bych jim říct, že si to budu dělat sám, že by s tím neměli vůbec žádné starosti, jenom že by... A stejně je ten strop skvělejší! Takovej určitě nikdo nemá. Proč já se nestal speleologem, ty jeskyně, a tak, by mě dost zajímaly...

Jeho úvahy náhle přerušilo vyzvánění telefonu. Kterej debil zase! To nemůžou volat v jinou dobu, když je nás doma víc?! Takhle to budu muset jít zvednout. Nebo že bych se na to vykašlal, stejně to nebude nic důležitýho, hm.

Telefon ale zvonit nepřestal a pravidelně se ozýval už skoro tři minuty. Ludvík se tedy překonal a odbelhal se ho zvednout. Když už stál na prahu obýváku a dokonce se začínal těšit, že uslyší ono trochu přihlouplé "Haló" nebo "Prosím", tak právě v tom okamžiku řinčivý zvuk utichnul.

-Kurva, tak to už je na mě moc! Jak debil se seru k tomu telefonu a on si to někdo klidně položí! Takový lidi opravdu miluju! Rovnou bych je střílel, nevychovanče jedny!

Řval nepřičetně na celé kolo, protože ho to pěkně dožralo. Svalil se do nedalekého křesla tak, až se všechny skleničky a ozdobné hrničky v poličkách obytné stěny roztráslly. Bylo to jako by bydleli blízko kolejiště a právě projíždějící vlak způsobil malé zemětřesení.

Ludvík spěšně sáhnul po oplatcích připravených pro případnou návštěvu na porcelánovém podnosu. Hned se zakousnul snad do tří

najednou, ani trochu mu nevadilo, že se zelený koberec začal pod přívalem drobinek měnit v zasněženou louku. Vtom se opět ozval telefon. Aha, tak někomu to nedalo, tak si volá znovu, pomyslel si. Tak to jsem moc napruťej, co to bude za blba.

Udělal dva kroky směrem k vyzvánějícímu aparátu a opatrně zvednul sluchátko, aby náhodou toho na druhé straně nevylekal. Najednou se ozval překvapivě silný hlas:

-Dobrý den, tady Nabrousil. Je tam někde Ludvík?

Sunař se uchichtnul, ale něco v něm hrklo. Co ten zas bude po mně chtít?! Obrátil znechuceně oči vsloup a ohlásil se:

-Hm, to jsem já. Co je?

Trenér ve sluchátku se na něj obořil:

-Jak, co je?! To bych se snad měl zeptat já tebe a ne ty mě, nemyslíš? Nejsi tak trochu drzý?

-Hm, tak teda pardon, no, odvětil mu. Měl štěstí, že Nabrousil nemohl vidět, jak znechuceně se při tom zatvářil.

-Podívej, co to mělo znamenat na tréninku?, pokračoval v palbě otázek nečekaně nepříjemný trenér. -Jasně jsem řekl, že se ven dneska jezdit nepůjde, ale že se bude posilovat. Neříkej mi zase, žeš nic takového neslyšel. Mám těch tvých výmluv totiž až pokrk!

-Já si to neuvědomil...

Nemělo cenu vykládat, že Blamžouňák něco takového, jako že se dneska nejede, žbleptal, ale kdo má brát ty jeho kecy a fórky vážně?!

-Neuvědomil jsem si to, zkrátka, omlouvám se, chtěl jsem si procvičit rozjezd!, snažil se podstrčit Nabrousilovi něco k uvěření, jenže ten se pořád rozčiloval:

-Jakto procvičit? Když řeknu, že máte být v posilovně, tak tam prostě máte být! Jenomže to nebylo prvně, co ses úplně a z vysoka vykašlal na to, co jsem říkal. Hele, na rovinu!

Ludvík věděl, že se něco děje. Trenér mu tento týden volá už podruhé! Něco je ve vzduchu. Kousky strachu se mu v krku lepily v jeden obrovský knedlík, srdeční bucheň se mu ozýval v uších, sotva se dokázal soustředit tak, aby Nabrousilův hlas vnímal.

-Mluvili jsme o tobě na včerejší schůzi předsednictva a nevy-
padá to s tebou dobře. Výkon mizerný, disciplína není žádná, já bych dokonce řekl, že naprostá ignorance! Nechtěl jsem ti to říkat před tím závodem, co bude ve čtvrtek pro televizi, ale pokud neukážeš alespoň průměrnou výkonnost, tak si už můžeš balit věci!

Sunař měl tmu před očima. Trenér ještě do sluchátka řekl, že to už je vlastně všechno, co mu chtěl, Ludvík ale už zavěsil, vidlice telefonu cinkavě zavyla a on se propotácel do svého pokoje.

Moc dobře věděl, že se tohle stane, že to musí přijít, dřív nebo později, přece jenom mu to ale vyrazilo dech. Takovouhle ránu nečekal! Tak naplno to ještě nikdo nevyslovil. Dosud to nebylo pojmenováno, a tak se s tím ještě dalo být. A teď to někdo shrnul do jedné věty! Přesně a jasně řekl: Buď a nebo. Jinudy to nepůjde!

Ludvík začal rvát, vyrážel z hlasivek neartikulované zvuky, kterými se proplétalo chrlení nadávek:

-Takže ty svině už mě odepsaly! Buď budu pozitivní ve formě, nebo s cyklistikou končím! Jenže já ve formě nebudu, něco mi je, nemůžu to ani pořádně rozmakat, píchání v boku, bolí to jako čert!

Takže už mě hodili přes palubu! Byl jsem dobřej, když jsem měl formu, byl jsem jim dobřej jako třetí do družstva. A když začnu mít potíže, vykašlou se na mě! Odepíšou mě! Svině! Hajzlově!

Zkurvený hajzlové!

Popadl židli a mrštil jí o zeď. Odloupl se z ní nebyvalý kus omítky, sesypala se mu na postel a jemný prach, který se při tom uvolnil, pomalu klesal a usazoval se na nábytku, papírech rozložených po stole i na Ludvíkových vlasech. Byl vzteky bez sebe, mlátil židli o stůl, rval ze stěn obrázky.

-Takže konec! Konec!

Vrhl se na svou skříňku s diplomy a medailemi, umístěnou v rohu místnosti, nejprve prokopnul sklo, pak všechno vytahal na podlahu.

-Od šestý třídy! Sedum let v prdeli! Sedum let na tvrdym sedle kroužit pořád dokola jako imbecil! Posranej život!

Začal po svých trofejích šlapat.

-Tak! Tak! A je to pryč!

V tom hluku, který sám vytvářel, přeslechl cvaknutí dveří, domů přišel otec, pan Sunař. Jako pokaždé nahlédl ještě v kabátě do Ludvíkova pokoje. Spoušť, kterou uviděl, mu vzala slova z úst. Němě na to zíral.

-Co čumíš?!, zařval na něj syn. -Se sportem je šlus! Konec! Konec, rozumíš?!

Otec šel pomalým krokem až k němu, vrazil mu facku a beze slova utekl. Ludvíkovi už bylo vzteky tak špatně, že měl pocit, že se musí v nejbližší chvíli pozvracet. Zaječel, vyletěl z pokoje, z věšáku strhnul svou bundu, zajel do bot, rozvalil dveře a vyřítit se po schodech dolů. A ven.

-Dejte mi dvě láhve rumu. Sebou!, požádal u výčepu. Barman se na něj chvíli zkoumavě díval:

-Máš už osmnáct?

-Tss, jasně, dávno. Můžu vám ukázat občanku!, vyjel na něj Ludvík.

-No, no, klid, věřím ti.

Zaplatil, jednu láhev si strčil do kapsy u bundy, druhou držel v ruce, otevřel uzávěr a napil se. Nasládlá chuť ho chytila za jazyk. Zkřivil obličej. Naposledy jsem se ožral před dvěma lety, na školním výletě. Dva dni v horském hotelu, pitka s personálem, sbalil jsem tam jednu holku, nic moc, ale ušla... Už to vypadalo, že je všechno na nejlepší cestě dát vale jejímu panenství, jenže pak se jí náck nechtělo. Husa! Poslal jsem ji k vodě a šel chlastat. Do němoty. Snad se to dneska podaří taky!

Bloumal sídlištěm a při každém desátém kroku se napil. Míjel právě houpačku, když si v její blízkosti všimnul podivného tunelu z betonových skruží. Válely se tam aspoň pět let. Vzpomínal, jak tam ještě předloni nechal kluka od sousedů tři hodiny svázaného do kozelce. Pořád mě otravoval otázkama, na co mám tu šňůru! Tak to aspoň viděl! Tady mě snad nikdo otravovat nebude!

Zalezl do prostoru, který vytvářelo prázdnou uprostřed skruží. Byla tam tma a vlhko. Cítil se tam dobře, jako pavouk.

-Tak, teď budu deset minut pít na zdraví Nabrousilovi!, řekl, zachechtal se, podíval se na hodinky a začal.

Honza s Radkem se rozloučili před posilovnou a každý se vydal svou cestou. Stejně to bylo dřív jiné, občas jsme se třeba domluvili a někam zašli, dělali jsme spoustu věcí dohromady, přemítal Radek. Kamarádil jsem spíš s Ludvíkem. A taky s Bedou. Teď už je to všechno jaksi pryč. S Honzou si rozumím dobře, to jo, ale to je tak všechno. Ludvíka stejně nechápu! Ale to asi není moje starost, nic mi do toho není. Ale změnil se. Na základce, ještě tak v sedmičce, to byl sice takovej malej grázlík, ale byl fajn. Pak

se to nějak tak podělalo, a co je z něho teď... Už ho nemůžu vy-
stát. Ale kdo ho nezná, ten neví. Vždycky, když vyjede na nějakou
holku, dělá se mi zle. Je takovej hnusnej a jde mu jenom o to,
aby ji dostal. A ráno je klidně odkopne, jako by se nic nestalo.
Kdysi se nám s tím i chlubil. Ale to jsme ho ještě poslouchali
s otevřenýma hubama. Stejně nikdo neví, co na tom všem bylo
pravdy. Ale pamatuju se, jak jednou sprostě vynadal jedné spolu-
žačce, která do něj byla zblázněná. Využil její lásky, a pak se
jí chtěl zbavit. Úplně se mu oddala, a pak musela utéct s brekem.
Vynadal jí těch nejhorších slov a ještě se vysmíval a chvástal,
jaký je borec! Vždyť se z toho, chudinka, málem zhroutil! Ta už
si příště dá setsakramentský pozor, než někomu uvěří.

Honza, Ludvik... Staří známi... To jsou ti dva. A co já? No
jo!, najednou si vzpomněl, vždyť já jdu dneska vlastně do kina!
Já jsem na to úplně zapomněl! Budu se muset jít kouknout, kdy
hrajou a taky co. A pak se ještě stavít pro Renatu. No jo, ani
nevím, kde bydlí. Ale jestli se na ni půjdu ptát k Balinovi, tak
tam klidně může být i Jana! Nebo Katka! No vida, ta mě zas dneska
pozvala na narozky! Jakej je o mě najednou zájem! Ale asi jsem si
to všechno zavínil sám. Ale kdo se nestará, taky nic nemá, že
ano? Teď se rozzářil. Dostal spásný nápad. Vyrázil ke kinu, a pak
hned na středisko.

V čekárně ordinace nikdo nebyl. Skoro se tam vplížil a uko-
řistil návštěvní knihu s průpiskou. Vytrhl z ní jeden papír
a rychle na něj načmáral: *Pro Renatu od Věry*.

Chvilí váhal, jestli je Věra dost dobré jméno a jestli Renata
nějakou může nebo nemůže znát, ale potom mávnul rukou, papír o-
hnul tak, že jeho nápis tvořil jakousi přední stranu obálky a do
té vnitřní začal psát: *Ahoj Reni, píše Ti Radek*.
Musel teď nějak ospravedlnit to jméno na obálce. *To je legrace,*
co?, napsal. Určitě sis nemyslela, že Ti píšu já.

Zašklebil se. Je to trapný nebo ne? No, v každém případě by
bylo trapný, kdybych takový vtipy vážně dělal. Ale lepší bejt
trošku trapnej, než v průšvih! A tak pokračoval: *Ale jsem to já*
a mám pro Tebe informace. Kino začíná v šest a sejdeme se vzadu,
jak se říká Na smyčce. Musíš se maskovat, budu mít dnešní noviny,
je to součást bojové taktiky!

Zase zkrřivil ústa a zakroutil hlavou nad tím, co všechno musí
překousnout, aby vše zůstalo v klidu. *Akce je tajná, pokračoval,*
proto nikomu ani slovo! Top sítret! Jinak kchrrr!

A pod to přikreslil černou ruku. Na obálku ještě napsal *Přísně*
tajné a složil ji tak, aby se nemohla rozpadnout. Potom ji při-
špendlil na dveře připínáčkem z nástěnky. A rychle ven! Doufejme,
že to vyjde.

Kupodivu všechno vyšlo na výbornou. Doktor Balina se zrovna
vracel z bufetu a na dveřích uviděl dopis. Vzal ho a vevnitř na-
šel Janu, jak připravuje injekce k očkování.

-Máte se stavít u předsedy, pane doktore. Teď volal, před
chvilkou.

Balina si odložil nákup a zvedl oči:

-Zrovna teď, když máme takový fofry. Na kdy jsou napsaní ti
volejbalisti?

-Na půl třetí, odpověděla. Doktor byl už zase na odchodu. Uvědo-
mil si, že ještě drží v levé ruce psaníčko.

-Jo, kde máš kolegyni?

-Šla se smetím, bylo to už plný.

-Mám tady pro ni nějaký vzkaz. Bylas tady celou dobu?
Jana samozřejmě přitakala.

-Tak to nechápu, podivil se nahlas dr. Balina, -proč nemohla

Pokračování příště!

Další sešit vychází 28. března

Závěr už začátkem dubna!

K dostání: Knihkupectví Honzík,

Jiráskova ulice, Hranice.

Cena 17 Kč.

(c)

Petr Marek, 1994

Jiří J.K.Nebeský, 1994

Jiří Y.H.Nezhyba, 1994

Milý Radku!

Milý Radku,
chtěla bych Ti napsat, jak moc mi zá-
leží na tom, co...

(I. verze)

Milý Radku!

Připadám si jako dočista blázen, vůbec
se neznáme a já vždycky, když Tě vidím,
mám takové zvláštní tušení, že se k sobě
hodí...

(II. verze)

Radku!

Na rovinu...

(III. verze)

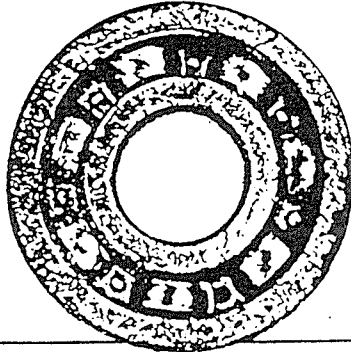
Ahoj Radku!

Možná Ti to připadne divný, ale tenhle
dopis jsem musela napsat. Už delší dobu
tuším, že doktor Balina...

(IV. verze)

Váš život, jak si ho přejeme vidět
je SVĚŽÍ VÁNEK.

Sportovci, kterým je už všechno jedno!

Unarclub: SVĚŽÍ VÁNEK, sešit 3.
Vydalo Nakladatelství Kultur-
ního sdružení Unarclub LSTĎ,
14. března 1994 v Hranicích.

DDB940330